

МГ

МАТЕМАТИЧКА
ГИМНАЗИЈА
БЕОГРАД

МГ ЧАСОПИС

МГ

**ЧАСОПИС ЗА ПОЛИТИЧКУ КУЛТУРУ
И КУЛТУРНУ ПОЛИТИКУ**

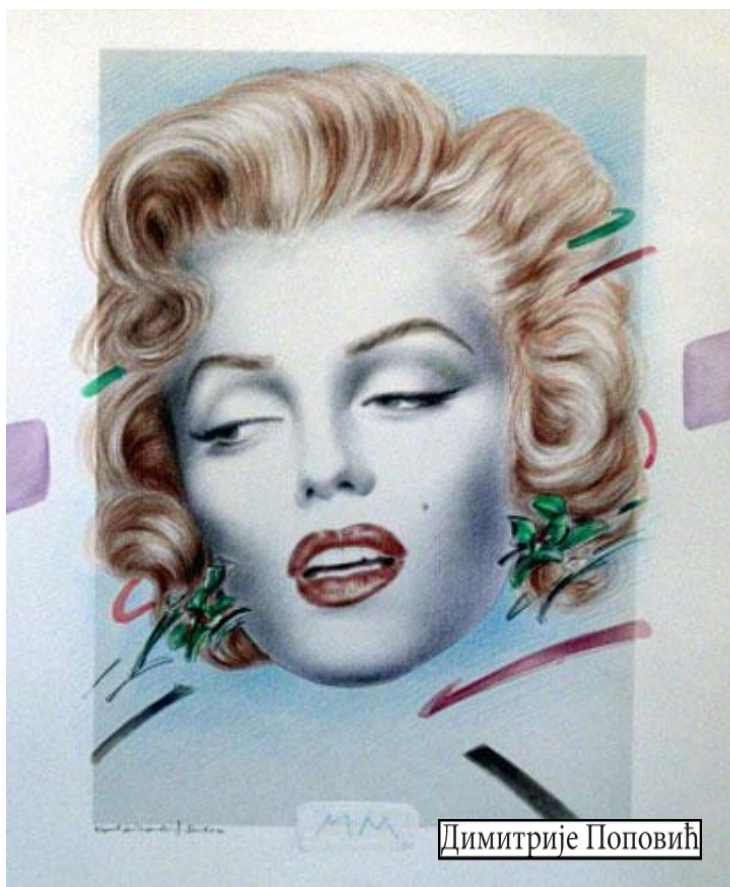
Албрехт Дирер: Аутопортрет

**САМО ТУЋИМ
ОЧИМА
МОГУ ДА СЕ ВИДЕ
СВОЈИ НЕДОСТАЦИ**

ИЗЛАЗАК НА БРИСАНИ ПРОСТОР

Оно што понекада видимо, што нам откупи и украде погледе, не представља истинит одраз, већ само визију, фата-моргану лепоте. Права вредност је душа, у њој је скривена сва наша спољашњост, наш прави сјај, који некако никада не бледи, не нестаје, премашује видљиво и говори нам о слепилу површности. Увек треба завирити у душу, јер је у њој, дубоко, попут изласка из лавиринта, сакривена наша истинска личност.

Мишљење никада није небитно. Оно утиче на свакога, али не истим интензитетом. Потреба да посматрамо људе око себе не јавља се сама од себе. Она јесте у нама, сама се покреће и буди нам жељу да ту потребу и испунимо. Као што један камен не може упалити ватру док га другим не ударимо, тако и потреба да посматрамо људе око себе неће доћи све док нам ти исти људи не помогну да је створимо у нама.

Посматрамо друге људе да бисмо унапредили себе, да би се прилагодили њима, али прво што на људима приметимо јесу њихови недостаци. Прво питање које се, понекад и несвесно буди, јесте: „Јесам ли ја лепши (лепша) од ње (њега)?“

Примитивно, али истинито.

Друге људе гледамо да бисмо уочили њихове мане, њихове недостатке и тако издижемо себе ако смо бољи од њих. Летимо у личним заблудама испуњеним многобројним подсмесима горима од нас у некаквом физичком, али и психичком погледу. Док се наше гладне душе не насите туђе туге коју изазивамо чак и упорним и несакривеним погледима не престајемо да посматрамо такву особу. А да ли се ико од таквих људи запитао гледају ли други људи њих и смеје ли се неко њиховој личности. Каква је уопште њихова личност? Да ли људи у њима проналазе мане и да ли су се толико винули у небеса да уопште не виде себе?

Мали број људи је на овакве ствари и помислио.

Живимо у времену различитости, а не унемо ценити исте. Наше мане и недостатке потискујемо дубоко у себе и чувамо их похлепно, више него највеће благо, кријемо их као змија ноге. Одговор на тему рада јесте: ДА, наше мане не видимо сами већ на њих можемо налетети тек онда када се нађемо у ситуацији када оне могу доћи до изражаја и када их нечије туђе очи могу видети, тамо негде, где се храни туђа душа...

МГ ЧАСОПИС

Улице мрака и нашег личног бола остају празне. Наши недостаци леже тамо, на неком тротоару испод гомиле шминке и боја, далеко од свих, али не од нас.

Милош Арсић
36

ИНТЕРАКТИВНА ОГЛЕДАЛА

Како је могуће видети себе онаквима какви јесмо туђим очима када су људи ташти, егоцентрични и сујетни? Не можемо изаћи из својих оквира, ма ни по коју цену. Не верујемо другима, нећемо ни да уважавамо њихово мишљење. А зато што смо сујетни, нећемо моћи ни њиховим очима погледати себе. Зато, свако од нас себе тражи искључиво у огледалу. Има ли то смисла? Јер, то у огледалу нисам ја. Особа из огледала је мени супротна.

Ево станите испред огледала и подигните десну руку. Да, десну. Видиле ли? Ваш „одраз“, особа из огледала, подигао је леву руку.

Зато засигурни знам да особа из огледала није ја. Оно што одаберем, рецимо, да обучем, што је мени лепо, мој одраз то изврне, обрне, и то с времена на време не буде онако како је требало.

Управо зато сви тражимо потврду исључиво од огледала. Мислимо да ће само она рећи истину, да само тај одраз неће бити зао према нама.

Али, нисмо у праву. Иако огледала говоре истину, она нису једина. Она показују, али ћуте. Нису ли много боља интерактивна огледала – туђе очи.

Размислите о томе када се следећи пут погледате у огледало. Није ли много боље огледати се у туђим очима, и кроз њих. Јер она можда не пружају само окрутну слику нас самих, онаких какви јесмо. Можда пружају и наду за побољшање, веру у развој личности, начин да будем најбоља верзија себе...

Марина Павловић

36

УМЕЋЕ КРИТИКЕ

„Слушај онога ко те је упозорио на твоје мане као да ти је открио највеће благо“, чувена је Будина мисао. У њој је садржано много врлина и мудрости које је, како се чини, модеран човек заборавио. Бити што бољи и дичити се свим могућим врлинама, као да је постао приоритет савременог човека, који је у већини случајева несигуран у себе, и своју личност, коме је мањак самопоуздања напросто иманентан. А заборавља се да је највећа од свих врлина управо – скромност. Насупрот њој, највећа мана је не бити свестан својих недостатака, не бити свестан своје личности у потпуности. Јер, ниједан човек није савршен, оно што је до јуче била мана, данас врло лако може постати врлина. И, исто тако, особина којом смо се некада поносили може се преобратити у ману.

Само велики људи прихватају своју несавршеност. И знају да је своје мане најтеже открити. Поправљање и уклањање наших недостатака је немогуће без претходног откривања. Некада нисмо сами способни да их откријемо, јер нисмо објективни при посматрању и анализи нас самих. Такође, пред собом ћемо увек наћи неки изговор за сваки поступак, оправдање за сваки чин док је, са друге стране, друге лакше осудити и оцрнити. Можемо рећи да у туђој осуди уживамо, притом се не обазирући на себе и грешке које сви правимо. Зато није лако да допустимо да сами будемо предмет те оцене. Често је у питању страх од сопственог одраза у туђим очима, али то је оно са чиме се морамо суочити како бисмо сазрели као личност. Нажалост, превише размишљамо о томе како нас други доживљавају и какво мишљење има неко ко је потпуно стран. Њиховом суду придајемо велики значај, чак се некима од њих дивимо и видимо у њима идоле, желимо да будемо попут њих, али не у смислу људскости и врлина, већ у оном лошијем, материјалном смислиу који нас гризе и у данашње време све више окупира. Постајемо опседнути стварима, предметима, скупим и упадљивим, не бисмо доказали колико смо доминантни. Генерално, људска алаовост и незајажљивост су и довеле друштво у лоше стање у коме се данас налази. Сетимо се да је умна сиротиња увек била, и биће, гора од материјалне. Потреба за вишим циљевима и доказивање у сваком смислу подстиче да се губи људска индивидуалност и све подређује потребама друштва. Чинећи ту гешку, тај исти човек је увреда за околину, а тиме највише

повређује себе, мада он тога ни сам није свестан. А и како да буде, када се уопште не труди да проанализира сопствену личност. Људски его доминира, а за осећања и патње других је изгубљен слух. У тренутку када схватимо да нам је потребно упознавање и надоградња сопственог ја, морамо најпре допустити људима који су нам блиски да нас боље упознају. Нажалост, само посматрајући туђим очима можемо постати свеснији својих мана и врлина и као разумна бића схватити какве су нам промене потребне, не бисмо ли постали бољи људи и исправили грешке које свесно и несвесно чинимо. Јер, управо туђе очи имају изоштренији вид од наших, а имају и магично дејство продирања у дубину наше душе. Прихватимо похвале, које нам свакако импонују и нашем егу чине праву послатицу, али умеће је прихватити критике, што је свакако одлика оних највећих и најумијих припадника наше врсте.

Не смемо бити затворени према другима, нити на слабијима лечити своје неостварене жеље и амбиције, већ се, свакако, треба окренути побољшању и изградњи нормалнијих међуљудских односа, а толеранцију подићи на виши ниво, без љубоморе и личних интереса. Али, можда неке и даље није јасно како да се усавшавамо ако не прихватимо себе у потпуности? То је једино могуће ако оставимо по страни сујету, спустимо све механизме одбране и сами или уз помоћ ближњих, потрудимо се да своје грешке исправимо. То захтева много храбрости, коју свако од нас има, али се само ретки усуде да је покажу, јер човек је, упркос свему, најрањивије биће, а најслабији је на своју сујету.

**Сара Станковић,
Миња Перић,
Ана Каралеић,
Ана Радојковић
4/4**

Шеста београдска гимназија

ПРОСВЕТНИ
ПРЕГЛЕД

галерија
 КУЛОАР
математичка гимназија београд